

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **BÜRGER Transport s.r.o.**, IČO 26451824
sídlem č. p. 302, Libice nad Cidlinou
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Václavem Králem
sídlem Mánesova 808/22, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019, č. j. 030556/2019/KUSK-DOP/Hav,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019, č. j. 030556/2019/KUSK-DOP/Hav, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit na náhradu nákladů řízení žalobkyni částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Václava Krále.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 8. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 80401/18-kuti (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném v době spáchání přestupku (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 45 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 8. 8. 2016 v 16:56 hodin provozovala na pozemní komunikaci č. II/125 v obci Kolín-Sendražice na ulici Ovčárecká ve směru jízdy na obec Ovčáry motorové vozidlo tovární značky D. (tahač návěsů) registrační značky X (dále jen „zvážené vozidlo“), které spolu s návěsem registrační značky X (dále jen „návěs“) při vysokorychlostním kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené v § 37 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“). Dle zjištění správního orgánu I. stupně došlo k překročení nejvyšší povolené hmotnosti u nápravy č. 2 o 2 865 kg (největší povolená hmotnost 11 500 kg, naměřená hmotnost po odpočtu 14 365 kg) a k překročení nejvyšší povolené hmotnosti motorového vozidla o 4 439 kg (největší povolená hmotnost 18 000 kg, naměřená hmotnost po odpočtu 22 439 kg).

2. Žalobkyně předně namítá, že dne 8. 8. 2016 zwážené vozidlo a návěs neprovozovala svým jménem a na svůj účet, neboť byly půjčeny na celý tento den J. P. (dále jen „vypůjčitel“) pro jeho užívání. K tomu žalobkyně dodává, že smlouvu o výpůjčce ze dne 7. 8. 2016 předložila správnímu orgánu I. stupně. Na základě této skutečnosti proto nemohla být žalobkyně tou osobou, která přestupek spáchala. Vypůjčitel se smluvně zavázal dodržovat veškeré právní předpisy a zajistit, že zwážené vozidlo nepřekročí povolené hmotnostní limity. Odpovědnost za porušení těchto limitů je proto nutné přičítat vypůjčiteli. Zápis v registru silničních vozidel nemá jakoukoliv informační hodnotu k tomu, kdo v daný okamžik zwážené vozidlo skutečně provozoval, jelikož odráží pouze povinnost registrace. V případě převodu vlastnického práva nemá zápis v registru vliv na takové právní jednání. Odpovědnost provozovatele se v takovém případě posuzuje podle okamžiku převodu vlastnického práva, nikoliv dle zápisu v registru. Analogicky lze tento závěr pak aplikovat i na případ výpůjčky, přičemž jednodenní přepis v registru by byl absurdní. Podmínka skutečného „provozování“ vozidla je součástí skutkové podstaty daného přestupku, a proto ji bylo na místě zkoumat (v opačném případě se jedná o přepjatý formalismus). Výklad žalovaného i správního orgánu I. stupně je rozšiřující, a tudíž nepřípustný ve světle zásad správního trestání.
3. Žalovaný i správní orgán I. stupně se dále vypořádali pouze s otázkou liberace, nikoliv však s tím, že žalobkyně své námitky formulovala přímo jako nenaaplňování skutkové podstaty přestupku, neboť nebyla osobou, která fakticky v daný okamžik zwážené vozidlo provozovala.
4. Závěrem žalobkyně poukazuje na to, že příslušné měřidlo nebylo v rozhodné době způsobilé správně měřit váhu zwáženého vozidla. Příčinou byl stav vozovky. Tuto skutečnost žalobkyně zjistila až v průběhu června 2019. Jako důkaz v této souvislosti navrhuje „Protokol o měření nerovnosti obrusné vrstvy vozovky – vysokorychlostního

vážení v Kolíně-Sendražicích“ ze dne 18. 8. 2016. Důkazy získané tímto měřidlem jsou nepoužitelné, neboť měřidlo ztratilo své ověření podle vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů. Nepoužitelný je proto vážný lístek ze dne 22. 3. 2018, který představuje jediný důkaz pro závěr o žalobkynině vině.

5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Naměřený údaj z certifikovaného a řádně ověřeného měřicího zařízení představuje objektivní důkaz o naměřené hodnotě hmotnosti. Pokud žalobkyně zpochybňuje zjištění správních orgánů, měla předložit důkazy, že vynaložila veškeré úsilí, aby porušení povinnosti předešla. Jelikož je součástí správního spisu certifikát o ověření měřicího zařízení, obecné námitky žalobkyně nemohou správnost měření zpochybnit. Váhy v době spáchání přestupku ani později nevykazovaly žádnou vadu funkčnosti. Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace, IČO: 00066001, (dále jen „KSÚS“) dne 18. 8. 2016 provedla měření příčné nerovnosti vozovky u vážního stanoviště, jehož výsledky prokázaly, že stav komunikace vykazoval odchylky, které byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu. Podle žalovaného proto přestupky podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích spáchané v tomto místě ode dne 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016 nelze považovat za prokázané. Přestupek spáchaný žalobkyní však do tohoto období nespadá. Zároveň nešlo o vadu váhy, nýbrž stavební závadu komunikace.
6. K námitce, že žalobkyně zvažované vozidlo v rozhodné době neprovozovala, s odkazem na judikatorní závěry žalovaný uvádí, že provozovatelem vozidla může být pouze vlastník, nebo provozovatel zapsaný v registru vozidel od vlastníka odlišný. Dualita provozovatelů není přípustná. Zdrojem informací o provozovateli vozidla je pouze registr vozidel. Pokud žalobkyně změnu provozovatele do tohoto registru nezapsala (tj. neuvedla žádnou další osobou jako provozovatele), pak musí nést důsledky takového opomenutí. „Provozovatel vozidla“ nepředstavuje neurčitý právní pojem, neboť jeho definici obsahují další zákony a prováděcí předpisy. Vzhledem k tomu, že zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti, pak je žalobkyně primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou, která za spáchání přestupku odpovídá. Navíc argumentace samotné žalobkyně je vnitřně rozporná, neboť z předložené smlouvy vyplývá, že žalobkyně provozovatelem zvažovaného vozidla zůstává. Soukromoprávním jednáním nedojde k přechodu veřejnoprávních práv a povinností (objektivní odpovědnosti) na jinou osobu, zde vypůjčitele.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s. a účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu vyplývá, že KSÚS dne 28. 3. 2018 správnímu orgánu I. stupně předala podklady odůvodňující podezření, že žalobkyně spáchala přestupek uvedený v bodu 1

tohoto rozsudku. Součástí správního spisu jsou: vážný lístek z vysokorychlostního kontrolního vážení provedeného dne 8. 8. 2016, evidenční číslo 6029655, vyhotovený dne 22. 3. 2018; předávací protokol KSÚS ze dne 28. 3. 2018 vztahující se k vážnému lístku; pověření KSÚS k provádění kontrolního vážení; potvrzení o ověření stanoveného měřidla; výpis z karty zváženého vozidla a návěsu a doklad o výsledku kontrolního vážení.

9. Příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 3. 7. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 61819/18-kuti, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku uvedeného v bodu 1 tohoto rozsudku a byla jí uložena pokuta ve výši 45 000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu.
10. Správní orgán I. stupně posléze pokračoval v řízení. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 20. 8. 2018 namítla, že jí odpovědnost za přestupek nevznikla, neboť provozovatelem zváženého vozidla byl v rozhodné době vypůjčitel na základě smlouvy o výpůjčce ze dne 7. 8. 2016 (tuto smlouvu žalobkyně předložila společně s vyjádřením). Navrhla tak, aby řízení vedené vůči její osobě bylo zastaveno.
11. Na tento návrh na zastavení řízení reagoval správní orgán I. stupně „stanoviskem“ ze dne 27. 8. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 80680/18-kuti, které založil do správního spisu. V něm s odkazem na zákonnou úpravu především uvedl, že provozovatelem je vlastník vozidla, popřípadě jiná osoba, která je zapsaná v registru silničních vozidel jako provozovatel.
12. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Ohledně odpovědnosti za přestupek správní orgán I. stupně uvedl, že se v daném případě jedná o absolutní objektivní odpovědnost. Přestupek byl spáchán tím, že žalobkyně jako provozovatel (k tomu odkázal na své „stanovisko“ č. j. MUKOLIN/OD 80680/18-kuti) provozovala zvážené vozidlo, které překračovalo při kontrolním vážení hodnoty stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění zákona č. 243/2016 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“) a vyhláškou č. 341/2014 Sb.
13. Žalobkyně v následném odvolání opětovně namítla, že není osobou odpovědnou za spáchání předmětného přestupku, neboť v rozhodný okamžik zvážené vozidlo neprovozovala. Navíc se správní orgán I. stupně touto argumentací nezabýval a nehodnotil předloženou smlouvu o výpůjčce zváženého vozidla. Dále nesprávně posoudil otázku liberace, která může nastat pouze ve vztahu k osobě, která přestupek spáchala (provozovala zvážené vozidlo), nikoliv ve vztahu k osobě, která zvážené vozidlo neprovozovala (tj. žalobkyni). Z těchto důvodů bylo pro žalobkyni prvostupňové rozhodnutí překvapivé.
14. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K otázce provozovatele vozidla odkázal zejména na § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel, přičemž smlouva o výpůjčce neměla na osobu provozovatele zváženého vozidla vliv. Žalovaný se rovněž zabýval možnými liberačními důvody, přičemž vypůjčení zváženého vozidla jinou osobou takovým důvodem není. Námitku, že se správní orgán I. stupně nevypořádal se smlouvou o výpůjčce, žalovaný odmítl s tím, že tímto se správní orgán I. stupně zabýval ve stanovisku č. j. MUKOLIN/OD 80680/18-kuti, jehož závěry jsou obsaženy v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Stran ostatních odvolacích námitek žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž se správní orgán I. stupně dostatečně a

správně se žalobkyninými námitkami vypořádal.

Posouzení žaloby soudem

15. Soud předesílá, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ [rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78]. V souladu s tímto právním názorem postupoval zdejší soud i v projednávané věci.
16. Podle § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se na dálnicích, silnicích a místních komunikacích provádí kontrolní vážení a měření (kontrolní vážení) silničních motorových vozidel kategorií N2, N3 a jejich jízdních souprav s přípojnými vozidly kategorií O2, O3 a O4 a dále motorových vozidel kategorie OT3, OT4.
17. Podle § 38a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích se podle citovaného zákona rozlišují dvě kategorie kontrolního vážení: a) kontrolní vážení vozidla nepřenosnými vysokorychlostními vahami, při kterém nedochází k odklonění vozidla z provozu (vysokorychlostní kontrolní vážení), a b) kontrolní vážení vozidla všemi jinými technickými zařízeními, než jaká jsou uvedena v písmenu a) výše, při kterém dochází k odklonění vozidla z provozu (nízkorychlostní kontrolní vážení).
18. Podle § 38d odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je řidič vozidla povinen vždy podrobit vozidlo vysokorychlostnímu kontrolnímu vážení, které je prováděno na trase vozidla, bez ohledu na to, je-li řidič obeznámen s místem, kde dochází k vysokorychlostnímu vážení.
19. Podle § 38d odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, zjistí-li se při vysokorychlostním kontrolním vážení překročení hodnot stanovených zvláštním právním předpisem, vystaví vlastník pozemní komunikace nebo kraj, zajišťuje-li vážení podle § 38a odst. 4 písm. a), nebo jimi pověřená osoba zajišťující vysokorychlostní kontrolní vážení vážní lístek, který doručí obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu bylo vysokorychlostní kontrolní vážení provedeno.
20. Podle § 38d odst. 3 zákona o pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností vystaví na základě vážního lístku doklad, který doručí provozovateli vozidla spolu s oznámením o zahájení řízení o správním deliktu a jeho řidiči spolu s oznámením o zahájení řízení o přestupku.
21. Podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu.
22. Podle § 43 odst. 8 zákona o pozemních komunikacích bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona, je-li řidič současně provozovatel vozidla, které překročí při nízkorychlostním anebo vysokorychlostním kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem, je odpovědnost za správní delikt posuzována pouze podle

příslušných ustanovení § 42b tohoto zákona.

23. Podle § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel je provozovatelem silničního vozidla osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.
24. Podle § 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“) je pro účely tohoto zákona provozovatel vozidla vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu.
25. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější (účinnost od 1. 7. 2017).
26. Zvláštním právním předpisem ve smyslu § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích je zákon o podmínkách provozu vozidel a vyhláška č. 341/2014 Sb.
27. Hlavní námitkou žalobkyně je to, že v rozhodné době nebyla provozovatelem zvažného vozidla, neboť na základě smlouvy o výpůjčce byl jeho provozovatelem vypůjčitel.
28. Z rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, vyplývá, že pro definici provozovatele v zákoně o podmínkách provozu vozidel i v zákoně o silničním provozu existuje jednotný výklad daného pojmu pro oba zákony. Odlišná definice téhož pojmu v jedné oblasti práva je krajně nevhodným prostředkem tvorby zákonů, který působí destruktivně při následné aplikaci a výkladu zákonů. NSS dále uvedl, že *„[v]ýchodiskem předchozí zákonné definice provozovatele v obou zákonech bylo, kdo skutečně provozuje vozidlo jako své vlastní nebo na základě jiného právního titulu (např. nájemní smlouva, leasingová smlouva). Oproti předchozí zákonné úpravě je nyní faktický stav zcela nerozhodný, nově je východiskem stav evidovaný, jestliže § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích hovoří o zapsaném vlastníkově nebo zapsané jiné osobě a § 2 písm. b) zákona o silničním provozu o zapsání v registru. Ze znění § 2 písm. b) zákona o silničním provozu však není zcela zřejmé, zda je evidenční prvek definice provozovatele dán také u vlastníka vozidla“* (zvýraznění doplněno soudem). Zároveň NSS konstatoval, že nelze přijmout závěr, že vozidlo má dva provozovatele. Jednoho na základě vlastnického práva a druhého na základě jiného odvozeného práva. Spojka „nebo“ v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu není uvedena ve významu slučujícím, nýbrž vylučujícím. Tedy provozovatelem je vlastník, nebo registrovaný provozovatel, nikoliv oba dva. Takový výklad vylučuje nepřipustné diskreční oprávnění správního orgánu „vybírat“ deliktně odpovědnou osobu z dvojice subjektů – vlastník a registrovaný provozovatel.
29. Podle soudu jde v projednávané věci o výklad pojmu stanoveného v zákonech, které jsou zcela provázané, neboť upravují shodnou oblast (předpoklady pro provoz vozidel na pozemních komunikacích, provoz vozidel na pozemních komunikacích a samotné pozemní komunikace). Ve světle výše uvedeného názoru NSS proto nelze připustit odlišný

výklad pojmu provozovatel dle zákona o silničním provozu a zákona o podmínkách provozu vozidel oproti zákonu o pozemních komunikacích, neboť k tomu nejsou dány racionální důvody.

30. Z uvedeného tak vyplývá, že i ve smyslu zákona o pozemních komunikacích je provozovatelem vozidla osoba zapsaná v registru silničních vozidel, bez ohledu na to, zda je přímo vlastníkem či provozovatelem (se souhlasem vlastníka). Rozhoduje proto evidovaný stav, nikoliv stav faktický. Ze správního spisu přitom vyplývá (a mezi účastníky o tom ani není sporu), že v době spáchání přestupku, který je předmětem projednávané věci, byla jako provozovatel zváženého vozidla registrována žalobkyně. Správní orgány proto správně určily žalobkyni jako subjekt přestupku. Na tom nic nemění skutečnost, že v rozhodný okamžik měl mít zvážené vozidlo jako výpůjčku vypůjčitel. Ten mohl být ve smyslu výše uvedeného pouhým řidičem, jestliže je v rozhodný okamžik řídil (k rozdílu mezi řidičem a provozovatelem srov. např. § 43 odst. 8 zákona o pozemních komunikacích). Takový výklad není nijak rozšiřující ani nepředstavuje přepjatý formalismus, jak se snaží žalobkyně tvrdit. Správní orgány neměly žádnou povinnost se zabývat tím, kdo v rozhodný okamžik zvážené vozidlo řídil (tj. osobou řidiče) nebo kdo měl ke zváženému vozidlu jakékoliv soukromoprávní oprávnění. Provozovatelem zváženého vozidla byla žalobkyně, přičemž tato skutečnost byla bez jakékoliv pochybnosti prokázána výpisy z registru silničních vozidel.
31. Výše uvedený evidenční princip (provozovatelem vozidla je ten, kdo je jako provozovatel veden v příslušné úřední evidenci) se ve skutkové podstatě § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích setkává s faktickým principem pouze v tom smyslu, že tímto ustanovením postižitelné jednání představuje *provozování* vozidla s hmotností převyšující stanovené hodnoty. Jednání subjektu přestupku označené jako provozování (srov. dikci „provozuje“) spočívá v tom, že se vozidlo účastní provozu na pozemních komunikacích, ať již dynamicky (vozidlo je v pohybu) nebo staticky (vozidlo zastavilo, nebo stojí). Naplnit tuto skutkovou podstatu tak kupříkladu nemůže provozovatel vozidla s hmotností převyšující stanovené hodnoty, jehož vozidlo není účastno silničního provozu, tj. nachází se v prostoru mimo pozemní komunikaci. Jestliže se však zvážené vozidlo dne 8. 8. 2016 v 16:56 hodin pohybovalo (tj. jelo) po pozemní komunikaci č. II/125 v obci Kolín-Sendražice na ulici Ovčárecká ve směru jízdy na obec Ovčáry (a žalobkyně ani v průběhu předcházejícího řízení, ani v řízení před soudem tento závěr nezpochybňovala ani netvrdila opak) a žalobkyně byla v této době registrována jako provozovatel v registru silničních vozidel, neshledává soud na závěru správních orgánů, že žalobkyně jako *provozovatel provozovala* zvážené vozidlo, ničeho nezákonného. Tato námitka je proto nedůvodná.
32. K námitce, že se žalovaný i správní orgán I. stupně vypořádali pouze s otázkou liberace, nikoliv však s tím, že žalobkyně své námitky formulovala přímo jako nenaplnění skutkové podstaty přestupku, soud uvádí, že ani tato námitka není důvodná.
33. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně do odůvodnění přejal (doslovně) závěry vyjádřené v jeho stanovisku č. j. MUKOLIN/OD 80680/18-kuti, podle kterých žalobkyně byla v rozhodné době provozovatelem zváženého vozidla. Žalobkyně se proto mylí, pokud má za to, že její námitka nebyla správním orgánem I. stupně posouzena i ve vztahu k nenaplnění skutkové podstaty přestupku.
34. K tomu, že by se takového nedostatku měl dopustit sám žalovaný, soud uvádí, že žalovaný

na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí na závěry správního orgánu I. stupně přímo a jednoznačně odkázal a tím je aproboval. Řízení, z něhož prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí vzešla, je totiž ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací správní orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud dospěje k závěru, že se nevypořádal se všemi námitkami či vyjádřeními účastníků, ač tak měl učinit. Odvolací správní orgán může nahradit část odůvodnění správního orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Se zřetelem k téže zásadě je také přípustné, aby odvolací správní orgán pouze převzal závěry vyslovené již správním orgánem prvního stupně, aniž by se sám výslovně v odůvodnění rozhodnutí o řádném oprávněném prostředku těmito námitkami detailně zabýval. Pokud je z odůvodnění zřejmé, že se odvolací správní orgán otázkou (alespoň implicitně) zabýval a ztotožnil se s názorem vysloveným v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byla námitka účastníka vypořádána, a sám si tak odůvodnění v něm obsažené osvojil, pak nejde o nepřezkoumatelnost ani jinou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost soudem přezkoumávaného rozhodnutí. Soud má proto v projednávané věci za to, že se oba správní orgány zabývaly nejen otázkou liberace, ale rovněž otázkou naplnění skutkové podstaty přestupku vztahující se k osobě pachatele přestupku.

35. Důvodná je však žalobní námitka stran pochybností o správnosti měření způsobených příčnou nerovností vozovky zjištěnou dne 18. 8. 2016. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že za prokázané nelze s ohledem na zjištění o nerovnosti vozovky provedené KSÚS ze dne 18. 8. 2016 považovat správní delikty na základě hodnot naměřených ode dne 19. 8. 2016 do dne 31. 12. 2016. Soudu je rovněž z jeho vlastní činnosti známo (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2021, č. j. 55 A 1/2020-43), že správní orgán I. stupně si obstaral Protokol o měření příčné nerovnosti obrusné vrstvy vozovky vysokorychlostního vážního místa v Kolíně-Sendražicích provedeném dne 23. 6. 2016. Podle závěrů měření naměřené hodnoty příčné nerovnosti vyhovovaly právním předpisům a opatření obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C010-10. V příloze protokolu je uvedeno, že ve vozovce nesmí být hloubka vyjetých kolejí větší než 4 mm v měřeném úseku. Měření provedené kalibrovaným měřidlem prokázalo, že hloubka vyjetých kolejí nepřevyšovala 4 mm, přičemž nejhlubší vyjetá kolej nacházející se přímo na snímači dosahovala hloubky *přesně 4 mm*. V projednávané věci bylo vysokorychlostní kontrolní vážení provedeno pouhých 10 dnů před uvedeným zjištěním nerovnosti vozovky. Zároveň ze skutečností známých soudu z jeho činnosti vyplývá, že hodnoty příčné nerovnosti byly vyhovující (avšak již hraniční) 46 dní před vysokorychlostním kontrolním vážením.
36. Ačkoliv žalobkyně námitku poruchy vysokorychlostní váhy vznesla teprve v žalobě (a žalovaný na ni tedy nemohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagovat), není tato skutečnost sama o sobě v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu důvodem nepřípustnosti takové námitky (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-58, č. 3577/2017 Sb. NSS). Žalovaný ve vyjádření k žalobě slova žalobkyně o tom, že vysokorychlostní váha vykazovala od určité doby chybovost, potvrdil.
37. Nezpochybňuje-li žalovaný, že dne 18. 8. 2016 provedla KSÚS kontrolní měření příčné nerovnosti vozovky u daného vážního stanoviště, přičemž výsledky tohoto měření

prokázaly, že stavební stav pozemní komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní kontrolní vážení, vykazoval odchylky, jež byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu, jednalo se o okolnost, kterou měly správní orgány zohlednit i v projednávané věci. Zdejší soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2020, č. j. 51 A 32/2019-39, uzavřel, že daná okolnost nasvědčuje nesprávnosti obstaraného měření (provedeného toutéž vysokorychlostní váhou v osmi různých dnech mezi 2. 6. a 17. 8. 2016): „Soud si v této souvislosti klade ve shodě s žalobkyní otázku, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru, že měřící zařízení se stalo nezpůsobilým ke spolehlivému vážení až od 19. 8. 2016, když nic nenasvědčuje tomu, že by se stav vozovky v místě měření změnil ze dne na den. Skutečnost, že předmětné zjištění bylo KSÚS učiněno dne 18. 8. 2016 nijak neprokazuje, že se odchylky ve stavu pozemní komunikace nemohly vyskytnout již dříve a nemohly ovlivnit i vážení provedená před tímto datem.“ Povinností správního orgánu je při zjišťování skutkového stavu pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být též skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního úřadu). Přiznává-li žalovaný, že váha pouhých 10 dní po spáchání nyní projednávaného skutku fungovala chybně z důvodu závadného stavu vozovky (což je soudu ostatně známo z vlastní rozhodovací činnosti v jiných obdobných věcech), vyvstává v souvislosti s tímto tvrzením významná pochybnost, zda váha správně fungovala právě i v den spáchání skutku, zejména když již před měsícem a půl byl její stav na samotné hranici toho, co lze ještě tolerovat. Uvádí-li tedy žalovaný, že přestupky dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, které byly zjištěny ode dne 19. 8. 2016, nelze mít za prokázané, je soud názoru, že takovýmto závěrem žalovaný v podstatě vyloučil možnost, že měření vykazovalo chybovost již přede dnem, kdy bylo kontrolní měření vozovky provedeno. Jedná se však o závěr zjevně unáhlený. Soud je proto názoru, že s ohledem na zjištění KSÚS týkající se stavu komunikace, které bylo učiněno řádově jen několik dní po nyní projednávaném skutku, bylo povinností správních orgánů, aby se z úřední povinnosti zabývaly vlivem skutečnosti, která chybné vážení zapříčinila, i ve věci žalobkyně. Protože tak neučinily (tedy nepřihlíděly k tomu, že v průběhu řízení vyšla najevo významná pro věc relevantní skutečnost), má soud za to, že skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, nebyl spolehlivě prokázán. Protože skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, shledal soud, že nastal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). S ohledem na zjištěnou vadu napadeného rozhodnutí soud neprovedl žalobkyní navrhané důkazy.

38. Prosté tvrzení, že platnost ověření měřidla měla skončit „za 4 měsíce po daném skutku“ však správnost měření nezpochybňuje, neboť z něj samotného vyplývá, že v době měření bylo ověření stále platné (podle údajů obsažených ve správním spise až do 19. 11. 2016). Tato dílčí námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

39. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. Jen pro úplnost soud upozorňuje, že s účinností od 1. 10. 2018 byla hmotněprávní úprava hmotnosti a rozměrů vozidel přesunuta do nového § 43a zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 193/2018 Sb. Podzákoná úprava je nyní obsažena ve vyhlášce č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel. Došlo rovněž ke změnám ve znění

samotné skutkové podstaty přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Podle právní úpravy účinné v době, kdy se skutek měl stát (8. 8. 2016) zněla skutková podstata tehdy ještě správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích jinak než s účinností od 1. 10. 2018, tj. od účinnosti zákona č. 193/2018 Sb. (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí). Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato ústavní zásada je výslovně promítnuta i do zákona o přestupcích (§ 2 odst. 1 a § 112 odst. 1). Jelikož v odůvodnění napadeného rozhodnutí není výslovně uvedeno, že by se této otázce žalovaný věnoval, měl by se v dalším řízení výslovně zabývat rovněž otázkou, která právní úprava jako celek, zda ta, která byla účinná do 30. 9. 2018, či právní úprava pozdější, je pro žalobkyni příznivější. Při několika změnách zákona se použije zákona nejmírnějšího (§ 2 odst. 5 zákona o přestupcích).

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalobkyně, která byla procesně plně úspěšná, soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6 800 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Dále odměnu tvoří dvě paušální částky po 300 Kč jako náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, byl součet výše uvedených částek (tj. 6 800 Kč) zvýšen o náhradu za DPH ve výši 21 %, tj. o 1 428 Kč. Konečně přiznanou náhradu nákladů řízení tvoří též zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit žalobkyni podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu